

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מנהלות

פרשת שמיני
שנת תשפ"ה

גלייך
ק"ד

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

א מחנה פיר און צוואנציג שעה

ארבעט, אפילו אויב ער זעט ווי איינער איז אראפגעפאלן אין פארנט פון זיינע אויגן און עס גיסט זיך בלוט, גייט אים עס נישט אן, ווייל 'יעצט בין איך אף דאך', יעצט איז נישט די צייט פון מיין ארבעט!...

איך וויל נישט האבן אין מייןע מוסדות אדעלע אייגענע שטעלעס!

עס איז מיין דזשאב, ווייל איך בין א איד

א מלמד'ס און א לערער'נס דזשאב איז: זיין א מחנה פיר און צוואנציג שעה!

דאס איז זיין דזשאב, מיין דזשאב און די דזשאב פון יעדן איד!

יעדער מלמד אדער לערער וואס זעט עפעס אין די מוסד, צום ביישפיל, די לאנגשט רום איז איבערגעדרייט, עפעס האט זיך אויסגעגאסן אויף דער ערד, אדער א קינד האט געציפט א צווייטן קינד, אפילו עס איז נישט א קינד פון זיין פתח, קען מען נישט זאגן: "דאס איז נישט מיין דזשאב", אדער: "יעצט איז נישט מיין צייט צו ארבעטן", מען דארף וויסן: עס איז מיין דזשאב, ווייל איך בין א איד און איך דארף זען אז די קינדער וואס דרייען זיך ארום מיר זאלן ווערן גוט מחונק.

א פרוי האט דערציילט פאר מיין ווייב תחילת, אז איר טאכטער ארבעט אין א פלעי גרופ (גן ילדים), זי איז מקורב צו היכל הקודש, זי הערט אויס די 'חנינו' שיעורים, און זי ווייסט אז מען דארף רעדן צו קליינע קינדער פון זיין ערליך.

אין טאג האט זי געזען ווי צוויי קליינע קינדער שפילן זיך נישט איידל אין בית הפסא, איז זי צוגעגאנגען צו די קינדער און געזאגט: "דער אייבערשטער איז דא, מען טאר דאס נישט טון!" און א צווייטע לערערין איז דורך געגאנגען און געזען ווי זי רעדט צו די קינדער, האט זיך איר פארגעהאלטן: "פארוואס זאגסטו זיי אז מען

עס ווערט גרעסער און גרעסער, האב איך זייער מורא אז עס וועט ווערן אביסל סיסטעמאטיש, מיט תקנות און אן הארץ.

איך בעט זייער אסאך דעם אייבערשטן אז אפילו די מוסד צואוואקסט זיך, זאל עס נישט ווערן אזוי ווי א מאשין, אן מח און הארץ, נאר אלע מלמדים און לערער'נס זאלן שפירן ווי עס איז זייער מוסד.

איך וויל נישט האבן ביי מיר אין מוסד מלמדים און לערער'נס וואס קומען צו די קינדער בלויז צו טון זייער דזשאב, און עס אינטערעסירט זיי נישט די קינדער א מינוט פאר די צייט און א מינוט נאך די צייט.

קוקט די חילוק צווישן די 'חברה הצלה' פון אידישע קינדער און להבדיל אלף אלפי הבדלות פון אומות העולם. ביי אידישע קינדער ווען מען הערט חס ושלום אז איינער שפירט זיך נישט גוט, איז נישטא די מחשבות 'עס איז יא מיין דזשאב', 'עס איז נישט מיין דזשאב', מען לויפט, מען צערייסט זיך, מען האפט אפער וועל איך אנקומען א סעקונדע פריער צום חולה און ראטעווען זיין לעבן.

אנדערש איז ביי די שטאטישע חברה הצלה, זיי האבן א געזעץ אז פון ווען די רופ קומט אריין, דארפן זיי ביז אכט אדער צען מינוט זיין ביים חולה, דעריבער אויב זיי זעען אז דער חולה געפינט זיך ווייניגער פון אכט מינוט ווייט פון זייער הצלה גאראנזש (געביידע), בלייבן זיי שפילן מיט זייערע טעלעפאנס אינעם אמבולאנס, ווייל עס איז נאכנישט די צייט אנצוקומען...

אויך ווען עס גייט אריבער די שעות וואס דער מענטש ארבעט צו לויפן ראטעווען מענטשן, העלפט ער מער קיינעם נישט ביז עס קומט אן דעם קומענדיגן צייט וואס ער דארף ווייטער גיין ארבעטן, אין ענגליש רופט מען עס: ער איז אף דאך, דאס מיינט ער איז נישט יעצט אינמיטן די

מיט'ן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר אייך א שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת אחרי קדושים שנת תשפ"ג לפרט קטן, אין וויליאמסבורג יע"א.

געלויבט דער אייבערשטער אז ער האט אונז אויסדערוועלט אז מיר קענען ארבעטן מיט אידישע קינדער, מיר קענען העלפן אויפבויען אידישע קינדער.

זומער זענען די קינדער מער פארשפילט

מיר האבן יעצט אנגעהויבן דעם זומער זמן, מיר האבן יעצט אפאר וואכן פון נאך פסח ביז זומער, זאלט עטץ וויסן אז זומער זענען די קינדער אנדערש פון ווינטער, זומער זענען די קינדער מער פארשפילט און נישט אזוי ערנסט צום לערנען.

אזוי האט דער אייבערשטער באשאפן דער נאטור פון קינדער און אויך פון דערוואקסענע, ווינטער איז א מענטש מער זיצענדיג, מען קען מער מיטהאלטן די לימודים, און זומער איז מען מער פארשפילט.

אבער אז מען ווייסט ווי אזוי צוצוגיין צו קינדער, מען ווייסט ווי אזוי אנצוכאפן דער מח און הארץ פון א קינד, איז נישט קיין חילוק צווישן זומער און ווינטער, יא פארשפילט און נישט פארשפילט, אין ביידע צייטן קען מען אסאך אריינלייגן אין זיי, אפילו בשעת'ן שפילן קען מען מיט חכמה אריינלייגן אין די קינדער אמונה און מידות טובות.

די 'חברה הצלה' פון די אומות העולם

איך רעד יעצט אין וויליאמסבורג, אבער איך האף אז די מלמדים און לערער'נס פון שטעטל וועלן אויך אויסהערן דעם שיעור, ווייל איך וויל רעדן פון זייער א וויכטיגע נקודה וואס איז מער נוגע אין שטעטל.

אזוי ווי די מוסד וואקסט ברוך השם,

טאר דאס נישט טון?! האט זי גענוטפערט: "וואס הייסט 'פארנוואס'?! די צוויי קינדער טוען דאך זאכן וואס מען טאר נישט!" האט זי געלערערט איר געזאגט: "דאס איז נישט זיין דזשאב! די עלטערן וועלן זאגן פאר די קינדער וואס זיי האבן צו זאגן, מיר דארפן נאר זען אז די קינדער זאלן אהיימקומען צופרידן, און קענען די לימודים וואס מיר לערנען!"

דאס איז ממש נישט צום גלייבן, א היימישע ווייבל זאל אזוי רעדן?! וואס הייסט "דאס איז נישט אנזער דזשאב"? איך בין דאך א איד! אפילו ווען איך וואלט באמערקט אין גאס אז צוויי קינדער באהאלטן זיך אין א ווינקל אין הויף און טוען נישט איידעלע זאכן, וואלט איך זיי געדארפט זאגן: "קינדערלעך דאס טאר מען נישט טון, דער אייבערשטער איז דא!" אפילו איך בין נישט זייער מלמד, און זיי זענען נישט פון מיין קרייז!

כל שפן ופל שפן אז מען ארבעט אין א מוסד, דארף מען זען צו העלפן מיט וואס מען קען נאר, מחנה צו זיין אידישע קינדער אויפן ריכטיגן וועג.

איך דארף נישט קיין סיסטעמאטישע מלמדים

איך זיך יעצט מיט די הנהלה אויסצואוועלן מלמדים און לערערנס פארן קומענדיגן יאר, ברוך השם מען האט קוים אנגעהויבן דאס יאר און מען גייט שוין אנהייבן נאך א יאר, עס גייט א יאר נאך א יאר, וויל איך ענק בעטן, ווער עס האט נישט קיין כח, ווער עס איז שוין אויסגעברענט פון ארבעטן מיט קינדער, זאל מיר קומען זאגן, ווייל איך דארף נישט קיין מלמדים און לערערנס וואס ארבעטן סיסטעמאטיש, איך דארף נישט קיין מלמדים וואס זאגן אויף יעדע זאך: "דאס איז נישט מיין דזשאב".

ווען א באס פארט חס ושלום איבער א קינד, און דאס קינד ווערט צעטראטן השם ישמרנו, פאלט קיינעם נישט איין צו זאגן: "איך בין נישט דער באס רבי", "איך בין נישט די באס טיטשער", נאר מען לויפט זען וואס מען קען ראטעווען, - אזוי דארף מען אנקוקן יעדע זאך אין חדר און אין שולע, אויב מען זעט א קינד קוקט נישט אויס מסודר, דער קינד שמיכלט נישט, ער זעט אויס צעבראכן, דארף מען זען וואס מען קען העלפן דעם קינד, מען דארף דאס איבערגעבן פאר'ן מנהל אדער מנהלת.

היינט אינדערפרי ווען בין איך אנגעקומען אין ישיבה, האב איך געזען אויף א בחור'ס פנים אז ער איז זייער זייער נישט בסדר, ער איז טרויעריג און צעבראכן, בין איך צוגעגאנגען צו אים און געפרעגט: "וואס גייט פאר מיט דיר? דו זעסט נישט אויס גוט,

דו האסט א טויטע פנים, אפשר טשעפעט דיר איינער, איינער רודפ'ט דיר?" זאגט ער מיר: "יא! א בחור פייניגט מיר", איך האב גלייך קעיר גענומען פון דעם פראבלעם און דער בחור איז שוין פרייליך, איך וואלט אויך געקענט זאגן: "דאס איז נישט מיין דזשאב! איך קום אין ישיבה צו זאגן פאר די בחורים צו לערנען משניות, זיי זאלן זיין אויפן פלאץ אנגעטון מיט א רעקל און גארטל און זיך שאקלען".

מען דארף אריינלייגן אין די קינדער 'הארץ'! דאס איז דער עיקר.

געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער

איך האף אז די מלמדים און לערערנס לערנען מיט די קינדער וואס מען דארף, מען קען דאך נישט סתם זיין און גארנישט טון מיט די קינדער, קינדער דארפן קענען דאווענען, ליינען, הלכות, און פרוש המילות פונעם דאווענען, איך וויל ענק אבער בעטן, חוץ פון די לימודים וואס מען לערנט מיט די קינדער, זאל מען אויך געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער.

עס איז געבער דא פעלער פון עלטערן וואס טשעפען זייערע קינדער, זיי שרייען און צעקלאפן די קינדער, דערפאר דארף דאס זיין דער עיקר ציל ווען מען קומט צו די קינדער, צו געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער.

א קינד איז איין טאג נאך חדר צוגעקומען צו מיר און געזאגט מיט ווייטאג: "איך וויל נישט אהיימגיין ווייל מיין מאמע האט מיר פיינט, מיין מאמע זאגט מיר אז זי גייט מיר הרגענען און זי גייט מיר צעשניידן!"

אונדז דארף מען נישט אננעמען אלע מעשיות וואס קינדער דערציילן; היינט איז געווארן א נייע וועלט, אויב א מאמע זאגט פאר א קינד וואס צו טון, צום ביישפיל, די מאמע לאזט נישט איר מיידל איבערנעקטיגן ביי א חבר'טע, מיינט שוין אז 'מיין מאמע אביזט מיר' (זי גייט זיך אום שלעכט צו איר), דאס מיינט אביזן?! איך לאז אויך נישט מיינע קינדער גיין שלאפן ביי אנדערע משפחות, איך געב זייער אכטונג אויף מיינע קינדער; אבער די מעשה איז יא אמת, ווייל די זעלבע זאך וואס איך הער פון דעם קינד, הערט די מנהלת פון זיין שוועסטער אין שולע, דערפאר בעט איך ענק, געבט אסאך גוטע ווערטער פאר יעדן קינד.

וואס מיינט גוטע ווערטער?

מען קען נישט געבן קיין פאלשע געמאכטע גוטע ווערטער; איך ווער פאראיבלט ווען איך הער פאלשע געמאכטע גוטע ווערטער.

א קינד דארף א הארציגער מלמד וואס זאל אים זאגן מיט אן אמת: "ביסט אזוי ספעציעל",

"ביסט אזוי וואויל", און עס פעלט אפילו נישט אויס וואך צו געבן ספעציעלע ווערטער, קינדער דארפן פשוט'ע ווערטער, ווי זאגן מיט א שמיכל: "א גוט מארגן", "א גוטן טאג", "וואס הערט זיך?" "ווי אזוי איז געווען ענקער שמחה?" "ווי אזוי איז געווען זיין שבת?" "וואו ביסטו געווען יום טוב?" "ווי אזוי איז געווען די שמחה?" "וואס האסטו געבעטן פאר אפיקומן?" "האסט שוין געטראפן וואס דו האסט געדארפט איינקויפן?"

זיך אינטערעסירן - איז לעבן פאר א קינד

א אינגערמאן האט מיר געפרעגט: פארנוואס שטעלט דער ראש ישיבה אפ יעדן קינד פון פסח אינדערפרי ביז א וואך נאך פסח און פרעגט יעדן באזונדער די זעלבע פראגע: "וואס האסטו געבעטן פאר אפיקומן?" וואס גייט אן פארן ראש ישיבה וואס יעדער אינגל האט געבעטן פאר אפיקומן?! דער ענטפער איז: עס גייט מיר טאקע נישט אן וואס די קינדער האבן געבעטן פאר אפיקומן, און איך הער זיך אפילו נישט צו וואס די קינדער ענטפערן מיר, איך פרעג עס פון די קינדער ווייל איך ווייס אז א קינד פרייט זיך צו שטיין נעבן זיין ראש ישיבה און שפירט אז זיין ראש ישיבה איז זייעריג אין אים; דאס אליין אז א קינד זעט ווי מען אינטערעסירט זיך אויף אים, איז לעבן פאר א קינד.

מען זאל זיין צייטליך

איך וויל בעטן פון אלע מלמדים און לערערנס: מען זאל זיין צייטליך.

'צייטליך' מיינט: ווען עס קומט די צייט צו זיין אין כּתה, בין איך שוין פאראיגט פון די שוויצן פון די לאנגע וועג, איך האב שוין גענוסן, און איך בין שוין גרייט אויפצונעמען די קינדער און אנהייבן דעם טאג.

אויב מען קומט אן די לעצטע מינוט, מיט די נשמה אין די האנט, מיינט עס: 'נישט צייטליך'!

מען קען נישט קומען אין כּתה מידערהייט

מלמדים און לערערנס דארפן זיך ביינאכט לייגן שלאפן צייטליך צו זיין אויסגערוט פאר די קינדער.

עס איז נישטא וואו צו גיין פארברענגען ביינאכט; אויב מען האט א שמחה און מען דארף גיין שלאפן שפעט, מוז מען פארדעם מסדר זיין איינער וואס זאל איבערנעמען די כּתה דעם קומענדיגן טאג. מען קען נישט קומען אין כּתה מידערהייט.

דער אייבערשטער זאל העלפן, עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה און סייעתא דשמיא, אמן.

איך האב עטליכע שווערע קינדער אין קלאס, ווי אזוי געב איך זיך אן עצה?

שאַלָה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

מען האט מיר אנגענומען דאס יאר אלס מלמד אין א נייע תלמוד תורה אין ביתה"ז, ברוך ה' עס איז זייער א פיינע קלאס מיט קינדער פון חשוב'ע היימישע שטובער, אויך דער מנהל איז זייער גוט צו מיר און ער רעספעקט מיין שווערע ארבעט וואס איך לייג אריין אין די קינדער.

איך האב אבער אפאר געציילטע קינדער וואס מאכן מיר זייער שווער, זיי הערן בכלל נישט צו וואס איך רעד צו זיי, נישט פאר שלעכטיקייט נאר זיי הערן טאקע נישט, זיי זענען זייער פאר'חלומ'ט און זיי הערן פשוט נישט אז מען האט גערעדט צו זיי, ביז ווען מען זאגט אפאר מאל וועקן זיי זיך אויף.

אויך איז דא א קינד, גראדע מיט גאנץ א פיינעם קעפל, אבער דורכאויס דעם גאנצן פארלערנען מאכט ער מיט די הענט כאילו ער שיסט יעצט באמבעס אויף איינעם און ער מאכט די גערודער ווי באמבעס פליען. איך האב געמיינט אנפאנג אז עפעס איז נישט אין ארדענונג מיט אים, אבער איך זע אז עס פעלט אים ממש גארנישט, ער האט א פיין קעפל און ביים שפילן איז ער פון די בעסטע, אויך דאס לערנען קען ער שנעל אויפכאפן, אבער אינמיטן פארלערנען פליט ער ערגעץ אוועק, ואינען.

איך האב שוין פרובירט אסאך מיטלען, אבער עס גייט זייער שווער, עס קוקט אויס ווי זייער מח איז בכלל נישט דא. דער מנהל זאגט אז עס איז אזוי ביי אסאך קינדער און זיי וואקסן עס אויס שפעטער, אבער מיר שטערט עס זייער שטארק, איך וויל אז יעדער קינד זאל מצליח זיין, איז דא עפעס אן עצה?

א גרויסן יישר ב"ח

תשובה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יום א' פֶּרֶשֶׁת וַיֵּצֵא, ראש חודש כסלו, שְׁנַת תשע"ח לִפְרֻט קָטָן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

וואויל איז דיר און וואויל איז דיין חלק אז דו האסט די זכיה צו זיין א מלמד דורקי, לערנען תורה מיט תינוקת של בית רבן וואס אויף זייער תורה שטייט די וועלט; חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא ח':) אויפ'ן פסוק (דניאל יב, א): "ומצדיקי הרבים כפוכבים" - אלו מלמדי תינוקות, א מלמד איז צוגעגליכן צו די

האב פאר דיר צוויי עצות, אדער הערסטו אויף צו פאסטן אזוי ווי די הלכה איז אז א מלמד טאר נישט פאסטן, אדער אויב דו ווילסט נישט אוועק גיין פון דיין מנהג, זאלסטו נעמען א צווייטער מלמד וואס זאל דיר איבער נעמען יעדן ערב ראש חודש".

א מלמד דארף וויסן א פלל, אמת טאקע, עס איז זייער וויכטיג צו גיין אויף שמחות פון משפחה וכו', אבער אזוי ווי יעדער איינער האט דאך געבענטשטע משפחות פן ירבו, עס קומט אויס כמעט יעדע וואך שמחות וכו', דארף א מלמד וויסן אז ער טאר נישט אריין גיין אין כּתה אויב ער איז נישט גוט געשלאפן, ווייל מען קען חס ושלום פארשעמען א קינד בלויז ווייל מען איז מיד.

איך האב לעצטנס מיטגעהאלטן א שיינע מעשה מיט א מלמד. די עלצטע כּתה ביי אונז אין תלמוד תורה דאווענט שחרית און מנחה צוזאמען מיט די בחורים, איין טאג זע איך ווי א קינד זיצט און קייט גאס פשעט'ן דאווענען, איך טראכט צו מיר: 'איך וויל זען וואס דער מלמד גייט דא טון מיט'ן קינד וכו'', איך זע ווי דער קינד האלט אין איין קייט'ן די גאס ביז דער מלמד האט דאס באמערקט, דער מלמד האט צוגערופן דעם אינגל, איך טראכט צו מיר: 'וואס קומט יעצט, א פראסק? א שריי?' אבער איך זע ווי דער מלמד רופט אים צו זייער נאנט צו זיך, ער בייגט זיך צו צו זיין אויער, און זאגט אים עפעס. דער קינד גייט ארויס פון שול, ער קומט צוריק אריין כאילו לא היה. רוף איך צו דעם קינד, איך פרעג אים: "וואס האט דיין רבי דיר געזאגט שטילערהייט?" זאגט דער קינד: "מיין רבי האט מיר געזאגט, איך זאל ארויסגיין פון שול אויסשפייצן מיין גאס און איך זאל אנהויבן דאווענען".

ווען דער מלמד וואלט ווען נישט געשלאפן יענע נאכט, וואלט ער נישט געהאט קיין ישוב הדעת, נאכ'ן רופן דעם קינד וואלט ער אים דערלאנגט א פראסק, אדער א ציפ, אדער א שריי וכו', אבער וויבאלד דער מלמד איז געווען אויסגערוט און רואיג וכו', האט ער שוין גערעדט צום קינד. ווען דער קינד גייט גרעסער ווערן און אויפואקסן וועט ער געדענקען אז זיין רבי האט אים ליב געהאט, ער גייט געדענקען ווי שוין זיין רבי האט גערעדט צו אים, אז זיין רבי האט זיך גערעכנט מיט זיינע געפילן, דער קינד גייט בלייבן אן

שטערנס. פונקט אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון הימל, אזוי אויך קען מען נישט ציילן די זכותים פון א מלמד וואס לייגט אריין אין קינדער תורה, תפילה ויראת שמים. דערפאר זאלסטו זיך זייער מחזק זיין אז דו האסט אזויפיל זכותים אין הימל.

א מלמד דארף גוט עסן און גוט שלאפן אזוי ווי די הלכה איז (יורה דעה סימן רמה, סעיף טו): "ואין למלמד לנעור בלילה יותר מדאי, שלא יהיה עצל ביום ללמד, וכן לא יתענה", א מלמד טאר נישט זיין אויף שפעט ביינאכט פדאי ער זאל נישט זיין מיד; ווייל אויב א מלמד איז מיד, ער איז נישט געשלאפן געהעריג, קען ער שנעל ווערן אויפגערעגט חס ושלום און ער קען צוקומען צו שלאפן וכו', אדער אז א מלמד עסט נישט געהעריג, ער איז הונגעריג, קען ער חס ושלום ווערן אנגעצויגן אויף די קינדער. דערפאר זאלסטו אכטונג געבן צו גיין שלאפן פרי אז דו זאלסט זיין גוט אויסגערוט, וועט דער גאנצער טאג דיר גיין גרינגער.

איך וויל דיר מיטטיילן א שיינע מעשה וואס וועט דיר צויגן קומען; א מלמד האט זיך אויסגעערעדט פאר זיינ'ס א חבר אז ער האט א פראבלעם, ער ווייסט נישט וואס צו טון מיט זיין כּתה, יעדע ערב ראש חודש ווערן די קינדער אזוי שלעכט צו אים, זיי נעמען אים ממש ארויס פון די פלים ביז ער שלאגט זיי, "איך ווייס נישט פון וואו די קינדער ווייסן ווען עס איז ערב ראש חודש; א גאנצן חודש איז אלעס פיין און וואויל ביז עס קומט ערב ראש חודש, דעמאלט ווערן זיי געפערליך צעוויילדעוועט וכו'"; דער חבר האט גלייך פארשטאנען אז עפעס גייט פאר מיט'ן מלמד אליין, נישט מיט די קינדער; פרעגט ער דעם מלמד: "זאג מיר, וואס איז דיין סדר היום יעדן ערב ראש חודש?" זאגט דער מלמד פאר זיין חבר: "יעדן ערב ראש חודש פיר איך זיך אז איך שטיי אויף גאר פרי און איך זאג אויס תהילים, אויך האב איך אן הנהגה נאך פון אלס בחור צו פאסטן יעדן ערב ראש חודש וכו'", זאגט אים דער חבר: "שוין, דארפסט נישט מער רעדן, האסט שוין אלעס דערציילט; נישט די קינדער זענען די פראבלעם, די קינדער זענען טייערע קינדער, זאגסט דאך אליינס אז זיי זענען וואויל א גאנצן חודש, נאר דער פראבלעם איז אז דו פאסט יעדן ערב ראש חודש, און אז מען עסט נישט ווערט מען שנעלער געוועזן וכו'. איך

ערליכער איד. דערפאר, אז דו גייסט צו שמחות, דארפסטו נעמען א צווייטן מלמד זאל דיר איבער נעמען פאר'ן קומענדיגן טאג, אדער זאלסטו אהיים גיין פרי פון די שמחה.

דאס וואס דו פרעגסט אז דו האסט א קינד אין דיין כּתה וואס ווערט זייער פארטראכט אינמיטן לערנען, ער מאכט מיט די הענט כּאילו ער שיסט מיט א גאן וכו'; דאס קומט פון קוקן מאנויס אדער שפילן געמס אויפ'ן קאמפיוטער וכו'. עלטערן כאפן נישט אז ווען מען געבט פאר א קינד א קאמפיוטער צו שפילן דערויף געמס, נעמט דאס אנוועק דעם מח פונעם קינד. ווען דער קינד זיצט אין חדר גייט דער קינד צוריק צו זיין קאמפיוטער, ער ווערט אזוי אריין געטון אין דעם אז ער פארגעסט זיך וואו ער זיצט, ער הייבט אן מאכן מיט די הענט ווי ער האלט א ביקס און שיסט. דאס קומט פון קוקן מאנויס וואו מען שיסט וכו', אדער פון געמס וואס מען שפילט אויפ'ן קאמפיוטער.

דערפאר, עלטערן וואס ווילן האבן נחת פון זייערע קינדער, עלטערן וואס ווילן אויפשטעלן אן ערליכע שטוב, דארפן אכטונג געבן נישט אריין צו ברענגען אין שטוב א קאמפיוטער א.ד.ג.; ענדערש זאלן די קינדער טאנצן און שפרינגען, אדער שפילן מיט שפילצייג וכו', וואס דאס ציט זיי נישט אנוועק זייער מח.

דיין שאלה וואס דו פרעגסט וכו'; קודם איז משמע אז דו פרעגסט וואס דו קענסט טון מיט דעם קינד ווייל ער שטערט דיר וכו', נאכדעם שרייבסטו אז עס טוט דיר וויי ווייל דו ווילסט אז דער קינד זאל מצליח זיין; דאס איז צוויי זאכן - ווען א קינד לערנט נישט, ער איז פאר'חלומ'ט, דאס איז איין זאך. נאכדעם איז דא א קינד וואס שטערט אנדערע - ער שטערט דעם מלמד, ער איז אן עזות פנים, דאס איז א צווייטע זאך.

א מלמד, א מחנך דארף וויסן דעם כלל, אזוי וועט ער מצליח זיין; ווען א קינד שטערט די כּתה, דעמאלט קען נישט דער מלמד ווארטן ווי לאנג די גאנצע כּתה וועט ווערן איבערגעדרייט, נאר מען דארף קנס'נען דעם קינד וכו'. אבער ווען דער קינד שטערט נישט די כּתה, סך הכל האלט ער נישט מיט די לימודים, אדער ער דאווענט נישט וכו' - דאס איז שוין אן אנדערע מעשה, ביי דעם פאל דארף דער מלמד פרובירן אים צו משחד זיין וכו' נאכאמאל און נאכאמאל, דער מלמד דארף האבן סבלנות. אויב האט דער מלמד שוין פרובירט אלע וועגן, און מיט דעם אלעם זעט ער אז דער קינד האלט נישט מיט די לימודים וכו', דארף דער מלמד טון וואס די הלכה איז (שלחן ערוך יורה דעה, הלכות מלמדים, סימן רמה, סעיף ט): "אפילו תינוך שאינו מבין לקרות, לא יסלקוהו משם", אפילו א קינד וואס פארשטייט נישט וואס מען לערנט, זאל מען אים נישט אנוועק שיקן, "אלא ישב עם האחרים, אולי יבין", ער זאל בלייבן זיין מיט די קינדער וואס פארשטייען יא, אפער וועט ער יא זוכה זיין צו פארשטיין.

דאס איז ווען דער קינד האלט נישט מיט, אבער אז א קינד שטערט די גאנצע כּתה, מען קען נישט אנגיין מיט די לערנען וכו', דעמאלט איז עפעס אנדערש, דעמאלט דארף מען אכטונג געבן ער זאל נישט שטערן.

געווענליך די קינדער וואס מאכן פראבלעמען פאר זייער מלמד, זענען בדרך כלל זייער צעבראכענע קינדער. קיינער קוקט נישט אויף זיי, זיי באקומען נישט קיין שום אויפמערקזאמקייט, זוכן זיי דאן אויף א נישט גוטע וועג מען זאל קוקן אויף זיי, דארפאר זוכן זיי צו שטערן דעם מלמד פון פארלערנען, ווייל דעמאלט איז די איינציגסטע צייט וואס אנדערע קינדער וועלן לאכן צו זיי און זיי וועלן באקומען תשומת לב. ווען מען נעמט אפיר די סארט קינדער, מען רעדט צו זיי פריוואט, זעט מען

אז זיי זענען זייער צעבראכענע קינדער, זיי ווילן נישט זיין שלעכט, זיי שטערן נישט להכעיס, זיי טוען דאס אומוועלנדיג נאר כדי צו געוואונען אביסל אויפמערקזאמקייט.

א קלוגער מלמד נעמט די קינדער וואס זענען חברה לייט אז זיי זאלן אים העלפן, אזוי שפארט ער זיך איין אסאך קאפ וויי. ווייל איינמאל מען געוואונט זיי, דער מלמד האט זיי אויף זיין זייט, דעמאלט טוישט זיך אלעס און זיי זוכן נאר צו זיין מיט זייער רבי אויף איין זייט.

פארשטייט זיך אז אן תפילה נוצט גארנישט, מען קען וויסן אלע עצות און אלע חכמות, אבער אן תפילה, אן דעם אייבערשטן - קען מען גארנישט טון. דערפאר דארף מען אסאך דאווענען צום אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו האבן תלמידים הגונים, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המידות, אות למוד, סימן ע): "צריך להתפלל, שיזכה לתלמידים הגונים", א מלמד דארף בעטן דעם אייבערשטן ער זאל זוכה זיין צו ערליכע תלמידים, וואוילע תלמידים - ווייל אן תפילה גייט גארנישט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט מצליח זיין אין אלע דינע וועגן.

...

(עצתו אמונה חלק ב', מכתב קט"ו)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועבסליד דעם גליין, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370